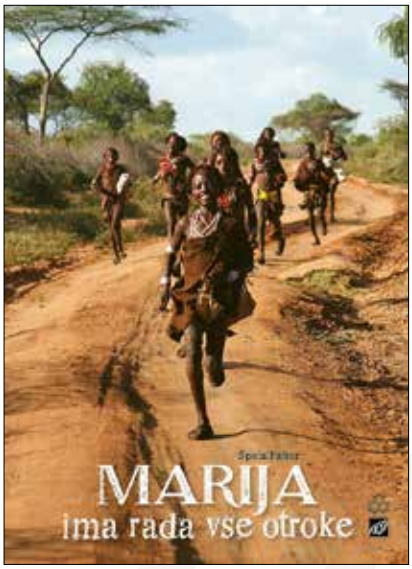
Celjska Mohorjeva družba
Prva slovenska založba

Navdihujoče zgodbe otrok v misijonih

Šmarnice za otroke nam v živahnih dialogih in pismih z vseh koncev sveta predstavijo življenje otrok v misijonih. Seznanijo nas s poslanstvom misijonarjev in nas hkrati vabijo, da bi prepoznali, kako nas Bog res kliče tudi po ljudeh in vsakdanjih dogodkih. In vse to z namenom, da naše življenje postane dar za Boga.

V šmarnično branje za otroke so vpletene resnične zgodbe otrok iz misijonskih dežel, ki jih je avtorica srečevala kot prostovoljka v Etiopiji. Te zgodbe na dinamičen način dopolnjujejo srečevanja slovenskih otrok pri katehezi, da bi jim približale, kako živijo njihovi vrstniki v daljnih deželah. Ob tem jih spodbujajo k dobremu in jim na nevsiljiv način pokažejo, kako lahko dobroto izkažejo najrevnejšim otrokom sveta.

S pomočjo šmarničnih nalog bodo šmarničarji letošnje spodbude vsak dan znova izročali nebeški Materi Mariji. K pogovoru o misijonih pa bo otroke spodbujala tudi družabna igra, ki jo bodo skozi mesec sestavili z zbiranjem dnevnih kartončkov.

Podatki o knjigi
- Naslov: Marija ima rada vse otroke
- Avtorica: Špela Pahor
- Zbirka: Šmarnice
- Urednica: dr. Cvetka Rezar Mlakar
- Cena: 8,50 €
- Velikost: 150 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 92
- ISBN: 978-961-278-584-0
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2022

O avtorju

Špela Pahor se je rodila leta 1959 v Ljubljani. Osnovno šolo in gimnazijo je končala v Piranu. V Ljubljani je diplomirala in magistrirala na Oddelku za etnologijo in kulturno antropologijo. V okviru Teološke fakultete je zaključila tudi izobraževanje na Katehetsko-pastoralni šoli Koper in izpopolnjevalni študij iz geštalt pedagogike. Nekaj let je bila katehistinja v župniji sv. Jurija v Piranu. Poleg dela v knjižnici objavlja potopisne članke, prevaja iz različnih jezikov, najraje pa se posveča pripovedovanju in kamišibaj gledališču. Prevedla je knjige *Biti vzgojitelj, Ločiti se … in potem?*, *Košuta, miš in liščeк*, *Srečen zakon*, *Družinsko sveto pismo*, zbirke pravljic *Krakajoči papagaj*, *Devetindevetdeseta kraljeva žena* in *Mesečeva vila*. Objavila je tri knjige življenjskih zgodb Pirančanov s skupnim naslovom *Srečanja v Piranu* in v samozaložbi izdala slikanico *Čudež v Piranu*.

Za svoje delo je prejela nagrado Unicefa za uspešno izveden projekt *Spoznavajmo otroke sveta*, nagrado Andragoškega centra

Kontakt
Uredništvo
T 03 426 48 00
urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Slovenije, Murkovo priznanje (podeljuje ga Slovensko etnološko društvo) in Zlati kamišibaj. Rada bere in potuje. Udeležila se je misijonskega potovanja v Peru, dva meseca je bila prostovoljka v sirotišnici v Beninu in tri mesece v sirotišnicah v Etiopiji. Prav tem otrokom je posvetila letošnje šmarnice. Zgodbe, ki jih boste brali, so sicer izmišljene, a temeljijo na resničnih dogodkih.

Iz knjige

Marija ima rada vse otroke

Naša mama je danes prišla domov z novo idejo. Vedno najde kaj zanimivega za vse nas. Sedeli smo za mizo in se pogovarjali o tem, kaj smo doživeli čez dan. Oče je bil utrujen, saj ima naporno službo. Zdravnik je in vidi marsikaj. Trpljenje bolnikov in njihovih družin ga prizadene. Mama dela na pošti, popoldne pa je katehistinja. Mlajša sestrica hodi v drugi razred, brat je v sedmem, jaz pa sem petošolka.

Iz kuhinje je dišalo. Mama je kuhala večerjo. V pečici se je pekel jabolčni zavitek. Sumljivo. Saj ni bila nedelja. Potem je pri vratih pozvonilo.

»Pojdi odpret,« mi je naročila mama.

Kako sem se razveselila! Na obisk je prišla teta Valerija. Ona ni običajna teta, ampak je laična misijonarka. V resnici sploh ni bila teta, ampak mamina prijateljica. Teta smo ji rekli, ker je pazila na nas, ko smo bili še majhni. Tokrat je bila na počitnicah v Sloveniji. Hodila je po župnijah in pripovedovala, kako živijo ljudje v krajih, kjer deluje. Vedno se je zbralo veliko ljudi, ki so ji z zanimanjem prisluhnili. Nekateri so želeli tudi pomagati.

Njenega obiska smo bili vsi veseli. Celo oče, ki je bolj zadržan, jo je objel in stisnil k sebi. Moja sestrica ni mogla odmakniti oči od nje. Nazadnje ji je zlezla kar v naročje. Mami sem pomagala pripraviti mizo. Preden smo začeli jesti, smo se pokrižali in zmolili. Oče je blagoslovil jedi, mama se je spomnila na vse lačne otroke, teta je pokimala …

Nekaj časa se je slišalo samo žlice, s katerimi smo iz krožnikov zajemali juho.

Potem je mama rekla: »Verjetno ste vsi malo presenečeni, da je na obisk prišla teta Valerija. Pričakovali smo jo šele konec naslednjega tedna. Zdaj prihaja z obiska v sosednji župniji. Srečala se je z učenci in njihovimi starši. Prespala bo pri nas. Se bomo že malo stisnili.«

»Hura!« je zaklicala moja sestrica.

»Kjer je prostor za enega, je prostor tudi za dva,« sem se spomnila pravljice o rokavički.

»Ko sem poslušala Valerijo, ki je otrokom pripovedovala o življenju v misijonih, sem se nečesa domislila,« je rekla mama.

»Teta pomaga sestram, ki vodijo vrtce, šole, bolnišnice in domove za osirotele otroke. Tam ljudje živijo zelo skromno. Otroci iz sirotišnic pa ne potrebujejo samo materialne pomoči, temveč tudi veliko ljubezni. In prav tako radovedni so kot vi tukaj. Zanima jih, kako živimo, kaj imamo radi, kaj nas veseli. Kaj če bi tem otrokom napisali pisma? Povejmo jim, da molimo zanje. Napišimo jim kaj o našem življenju. Vprašajmo jih, kaj si želijo, kakšne so njihove sanje. Teta bo vsa ta pisma zbrala in jih odnesla s seboj.«

»Hura!« je vzkliknila sestrica.

»Toda naj nam tudi oni kaj napišejo! Zelo sem radovedna, kakšni so in kako živijo. Lahko tudi kaj narišem?« je vprašala.

»Seveda, seveda,« se je veselila teta.

»Narisala bom Marijo,« je odgovorila sestrica.

»Odlično,« je rekla teta, »vi si niti predstavljati ne morete, kako imajo ti otroci radi Marijo. Vsak večer se zberejo pri kapeli, molijo in pojejo. Zelo zaupajo v njeno varstvo in pomoč.«

Po večerji smo zmolili in potem še dolgo poslušali tetine pripovedi iz daljnih krajev.

»Kako rada bi se ji pridružila, ko bom velika,« sem rekla mami, ko me je pokrižala za lahko noč. (Str. 11–13)